

Det skal endelig bemærkes, at ifølge Lov Nr. 305 af 28. Juni 1920 §§ 1 og 2 gælder Fattiglovens § 33 ikke i de sønderjydske Landsdele, og ved Justitsministeriets Skrivelse af 22. Juni 1920 er det — i Lighed med, hvad tidligere for en kortere Tid skete overfor Københavns Amt, som ikke ejer nogen Tvangsarbejdsanstalt — bestemt, at Personer, der i de nævnte Landsdele skal udstaa Tvangsarbejde, indtil videre vil være at hensætte i paagældende Arresthus til Afsoning heraf. Det samme gælder forøvrigt udenfor de nævnte Landsdele, for saa vidt angaar Kvinder, der idømmes eller ikendes Tvangsarbejde, naar den paagældende Tvangsarbejdsanstalt kun optager mandlige Tvangsfanger (se Fortegnelsen, hvorefter dette er Tilfældet for ikke mindre end 9 Anstalters Vedkommende).

Hvis Straffelovsforslaget paa det her omhandlede Punkt — Afskaffelse af Tvangsarbejde — bliver gældende Lov, vil Tvangsarbejdsanstalterne altsaa være at nedlægge som saadanne, et Resultat, som jeg fra et fængselsmæssigt og samfundsøkonomisk Synspunkt finder tilfredsstillende. Jeg henviser i saa Henseende dels til Forhandlingerne paa Dansk Kriminalistforenings 3. Aarsmøde i 1903*), der endte med enstemmig Vedtagelse af en Resolution, der kræver, at Forvaltningen af samtlige (Fængsler og) Tvangsarbejdsanstalter overgaar til Staten, dels til Forhandlingerne paa samme Forenings 4. Aarsmøde i 1904**), og dels til en Afhandling af daværende Overfængselsinspektør K. Goos om »Tvangsarbejdsstraf og Tvangsarbejdsanstalter i Danmark«***), hvori han som den væsentligste Anke imod den kommunale Forvaltning af Tvangsarbejdsanstalterne nævner, at »den Ensartethed i Straffens Afsoning, der maa ønskes, ikke kan skabes, fordi vi her i Landet i Stedet for en enkelt eller nogle faa større Statsanstalter har en Række smaa kommunale Tvangsarbejdsanstalter, der staar under Ledelse af Mænd uden fængselsmæssig Uddannelse. En anden væsentlig Anke mod den bestaaende Ordning er det, at Driften af de mange smaa Anstalter er uforholdsmæssig kostbar, hvilket navnlig gælder, naar Anstalterne, saaledes som det har været Tilfældet i de senere Aar, endda langt fra er fuldt belagte.

For flere af de bestaaende Tvangsarbejdsanstalters (Tvangsarbejdsafdelingers) Vedkommende vil jeg være tilbøjelig til at tro, at de paagældende Kommuner vil kunne finde god, for enkeltes Vedkommende endog stærkt paakrævet, Brug for dem til Forsørgelses- eller Plejeanstalter eller til Anbringelse af Husvilde.

En stor Del af de Personer, som ifølge den nu gældende Lovgivning hensættes i Tvangsarbejdsanstalt og altsaa falder de kommunale Budgetter til Byrde, vil ifølge Straffelovsforslaget være hjemfaldne til Fængsel eller Hæfte. De vil derfor komme til udelukkende at belaste Statens Fængselsbudget, hvis man indfører den af mig foreslaaede Ordning af det økonomiske Mellemværende, der opstaar mellem Stat og Kommune med Hensyn til Afsoningen af *Fængsel og Hæfte*. Thi ifølge denne Ordning skal Kommunerne jo som Bidrag til Afsoningen af disse Straffe — foruden vederlagsfri Stillen deres Arresthuse til Disposition — kun yde, hvad de hidtil har betalt til Driften af Arresthusene.

Af de Personer, som nu idømmes Tvangsarbejde, vil dernæst ifølge Straffelovsforslagets § 68 en Del blive dømt til *I nd s æ t t e l s e i A r b e j d s h u s*, der ikke er at opfatte som Straf, men er en Forvaringsforanstaltning. Men ligesom det paa den

*) Forhandlingerne paa Dansk Kriminalistforenings 3. Aarsmøde 1903, Side 30—31, 38—39, 45—46, 52—53 og 56.

**) Forhandlingerne paa Dansk Kriminalistforenings 4. Aarsmøde 1904, Side 71, 86—92, 98, 102, 105—106, 110—118 og 137.

***) Nordisk Tidsskrift for Fængselsvæsen og praktisk Strafferet 1904, Side 152 ff.